

ΔΥΟ ΤΑΙΝΙΕΣ

Ἡ Κινηματογραφικὴ Λέσχη ἐκλείσει τὶς φετεινὲς τῆς προβολὲς μ' ἓνα μικρὸ ἀριστούργημα. Τὴν Πολωνικὴ ταινία «Ἀθῶοι Μάγοι», ὅπως εἶναι μεταφρασμένο στὰ Ἑλληνικά.

Κι' ἦταν πραγματικὰ κρίμα γιατί ἡ μικρὴ αἴθουσα ἦταν στὴν ἀπογευματινὴ τουλάχιστο προβολή, σχεδὸν ἄδεια.

Ἡ ἱστορία τῆς ταινίας στρέφεται γύρω ἀπὸ τὴ γνωριμία δυὸ νέων, τὴν συντροφιά τους μιὰ νύχτα, καὶ τέλος τὴν ἀγάπη τους ποὺ ἔρχεται μὲ τὴν ἀρχὴ τῆς ἐπόμενης μέρας. Ὁ διάλογος, πραγματικὰ σπιρτόζικος, εἶναι διανθισμένος μὲ χιούμορ, φιλοσοφικὴ διάθεση, δροσιὰ καὶ ἀλληγορία. Ὁμορφὴ φωτογραφία, ἔξυπνα εὐρήματα, ἐπιμονὴ στὴν λεπτομέρεια, εἶναι στοιχεῖα ποὺ προσθέτουν στὴν ταινία καὶ τὴν καθιστοῦν ἓνα πραγματικὸ διαμαντάκι.

—Τὴν περαμένη βδομάδα ἡ Λέσχη εἶχε προβάλει μιὰ ἄλλη θαυμάσια ταινία. Τὴ γιαιπωνέζικη «Γυναίκα μὲ τὰ ἀμμόβουνα». Κι' ἐκεῖ οἱ πρωταγωνιστὲς τὸ αἰώνιο ντουέτο, ὁ ἄντρας καὶ ἡ γυναίκα, κι' ἐκεῖ ἡ γνωριμία, ἡ συμπάθεια, ἡ ἀγάπη τους, κάτω ὅμως ἀπὸ συνθήκες πολὺ διαφορετικὲς, πιὸ σκληρὲς, μὲ πιὸ ἔντονο τὸ στοιχεῖο τῆς φιλοσοφίας καὶ τοῦ συμβολισμοῦ.

—Δὲν ἔχω κοπὸ νὰ κάνω κριτικὴ τῶν δυὸ ταινιῶν — ἄς μὴν ἀνησχοῦν γι' αὐτὸ οἱ ἀναγνώστες τῆς στήλης ποὺ δὲν ἐνδιαφέρονται γιὰ τὰ κινηματογραφικά. Ἀπλῶς μὲ συγκίνησε αὐτὴ ἡ δυνατὴ προσέγγιση ἀπὸ δυὸ διαφορετικοὺς φακοὺς τοῦ τόσο κοινοῦ θέματος τῶν σχέσεων τῶν δυὸ φύλων.

—Ἀπὸ τὴν μιὰ ὁ γιαιπωνέζος σκηνοθέτης παίρνει δυὸ ἀνθρώπους, ἄγνωστους μεταξὺ τους, παγιδευμένους σὲ μιὰ καλύβα στὴν ἄμμο ποὺ κινδυνεύει τὴν κάθε στιγμὴ νὰ γκρεμιστῆ, κι' ἀναγκασμένους νὰ δουλεύουν ἀπὸ τὸ πρωῖ ὡς τὸ βράδυ σὲ μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια νὰ μετατοπίσουν τοὺς ἀμμόλοφους. Εἶναι συμβολικὰ ὁ ἄνθρωπος ποὺ παλεύει ὅσο μπορεῖ μὲ τὴ μοῖρα του, μὲ τὶς συνθήκες τριγύρω, ξέροντας ὅμως ὅτι ὁ ἄγῶνας αὐτὸς εἶναι μάταιος. Στὸ τέλος οἱ δυὸ ὑποκύπτουν, δέχονται τὴ μοῖρα, τὴ συνηθίζουν κι' ἀρχίζουν νὰ φτιάχνουν τὴ ζωὴ τους πάνω σ' αὐτὴ, χωρὶς διάθεση νὰ ξεφύγουν. Ἐπειτα, σιγά, ἀδιόρατα, ἔρχεται ἡ στοργή, ἡ τρυφερότητα, νὰ τοὺς ἐνώσει, νὰ μαλακώσῃ τὴν σκληρότητα τοῦ τοπίου καὶ τῆς ζωῆς.

—Στὴν Πολωνικὴ ταινία οἱ δυὸ νέοι εἶναι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, τῆς ζωῆς, μὲ τὶς φιλοδοξίες καὶ τὸ χιούμορ τους. Ὁ νέος, ἰδιαίτερα, τόσο ἔχει παρασυρθεῖ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία γιὰ τὴν ἐπιτυχία ποὺ ἔχει γίνεῖ ὡς ἓνα βαθμὸ κυνικός. Εἶναι κι' αὐτοὶ ἐντελῶς ἄγνωστοι, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ ἀνακαλύψουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, σὲ συνθήκες τυχαῖες, ἀνέμελες. Ἡ ἔξυπνάδα καὶ τῶν δυὸ εἶναι τὸ ἀρχικὸ σημεῖο ἐπαφῆς. Καὶ τὸ παιγνίδι ἀρχίζει, καὶ πότε εἶναι στενωρόλεξο, πότε λογοπαιγνιο καὶ πότε φλέρτ. Μόλις χαράζει ἡ αὐγή, ὁ νέος, ἐπηρεασμένος βαθειὰ ἀπὸ τὴν καλλιέργεια ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ χαριτωμένο φέρσιμο τῆς κοπέλλας, τὴν ἐρωτεύεται. Κι' αὐτὸ τὸ ἀνακαλύπτει μόνο ὅταν ψάχνει νὰ τὴ βρεῖ σὰν τρελλός, ὅταν αὐτὴ χάνεται γιὰ λίγο ἀνάμεσα στοὺς ἄγνωστους ἀνθρώπους τῆς πόλης.

—Δυὸ σύγχρονες ἱστορίες, δυὸ σύγχρονοι προβληματισμοὶ, δυὸ γνήσιες γεύσεις ἀληθινῆς τέχνης ποὺ μιλοῦν τόσο εὐγλωττα γιὰ τὴ ζωὴ καὶ πάνε καὶ πολὺ πιὸ πέρα ἀπ' αὐτὴ. Κρίμα στ' ἀλήθεια, πῶς δὲν τὶς χάρηκαν πολλοί.